

להלוויות. היתה זו בריחתה הערב. ויויאן עשתה ממנה מטעמים. היתה לה לשון מאור שנונה.

הבימה. שביקשה להציג רק את ההירואיקה היהודית-תנכית, לתיאטרון בינלאומי. רק מי שיש לו ערכים בינלאומיים יכול לקיים תיאטרון לאומי — אם יהיה זה תיאטרון השטל היהודי, או תיאטרון מקורי, שאיננו מכטל אותו, חס ושלום."

כרבות הימים הוא היה החלוץ ששיחק את התפקידים הגדולים ביותר במחזאות העולמית: בכורה המלטית ב-1948, אחר כך פרגינט לאיכסן, האב לטטרנברג, שילוק בסטרו, מוונציה, המלך ליר, ועוד רשימה ארוכה.

כך היה מגדור לירות שבאו אחריו.

"לטיפה על הטוסיק"

בהתאם לחוק האבסורד, ב-1970, אחרי פירוק הקולקטיב ומסירת האחריות לממשלה, שמנתה את משה זנבר כיושב-ראש חברת-הנאמנים, הוצע התפקיד שוב לכן הסורר. פינקל קיבל את המישרה.

עליף סנינוניתה של השמיניה — כפי שהוא כינה שלושה כימאים. שלושה מחזאים ושני מבקר-תיאטרון — שחתרה תחתיו וניסתה ליטול את ההנהלה האמנותית לידה, הוארכה כהונתו בשנתיים נוספות.

כשנכנס לנעלו של המנהל האמנותי קיבל מיכתב ברכה מטירון גתרי. אינן יודע אם לברך אותה, או להשתתף בצערך. את טירון גתרי, שהיה האורח והתומך של התיאטרון האנגלי אחרי מילחמת העולם השנייה, הכיר פינקל ב-1947, כשבוים עליידו כאריפוס של שייקספיר.

המאורע היה יוצא-דופן בקורותיה של הבימה. באותה שנה שיחק פינקל את המלט, שהועלה לראשונה על הבימה העברית. באסיפה הכללית של הקולקטיב (אפיסה כללית), כפי שנהגו לכנות אותה, הועלתה מועמדותו של פינקל לשחק את אריפוס. בעיני הקולקטיב נראתה ההצעה הויה פראית.

מסקין, שהיה אמור לשחק את התפקיד והיה אדם ישר ואובייקטיבי, סירב. אינן אריפוס! הוא פסק, ואינן רוצה להיות מצחיק. את אריפוס צריך לשחק פינקל! אמר מסקין.

והוא נבחר, למגנית-ליבו של הקולקטיב.

גטרי סמך ידו על הבחירה, ובין השניים התפתחה ירידות אמיצה שנמשכה לפחות שנה.

ב-1959 נאנפו השניים שוב בהסוחר הגדול ופינקל שיחק את שילוק לסרוגין. פינקל הצליח לקפוץ לתפקיד אחרי שלושה חזרות, בזכות הויתרון הפנומאלי שלו, ושיכנע את הבימאי להטות בחלקה את האינטרפטייה של המחזה לכיוון שלו.

גטרי היה אישיות ענקית וג'נטלמן אמיתי. אחרי שהוא נפטר, נתבקשתי לכתוב מאמר עליו למרכז האמנותי שנבנה על שמו באירלנד.

היה זה גטרי שפתח לפני פינקל את שערי עילית התיאטרון האנגלי, ויש הסוברים שפינקל פתח לגטרי אשנב לדרמטורגיה הגרמנית, ובעיקבות שיחותיהם הממושכות ביים גטרי את מריה סטיוארט של שילר.

גטרי שאל אותו אם הוא מעוניין לשחק באנגלית בלונדון. להצעה זו סירב פינקל, אבל את ההזמנה לארוחת-ערב בכיתם של לורנס אוליבייה ויוויאן ליי הוא קיבל.

ערכי-הארוחה שלחתי להם גדלילות לביתם. מסתבר שבאנגליה אלה הם פרחים הנשלחים רק

במדינה

עבודה לא ראוי לתשובה

תחת לענות באופן ענייני מדוע הדיח את חנה מרון, הגיב אורי עופר, מנכ"ל הקאמרי בעלבונות.

מאז שהודיעו לשחקנית חנה מרון שאינה מתאימה לתפקיד הראשי בהצגת סוויני טוד המועלית עליידי תיאטרון הקאמרי, לא חדלו אנשי-התיאטרון לנסות ולגלות מדוע עשו לה זאת (העולם הזה 2386).

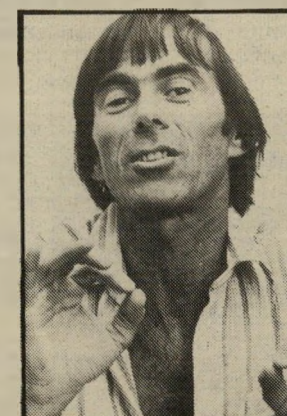
בי-13 במאי שלח אילי גורליצקי, יו"ר אגודת-אמני-ישראל, את המכתב הבא:

"לכבוד מר אורי עופר, מנכ"ל התיאטרון הקאמרי בי-תל-אביב.

"מר עופר הנכבד! הגברת חנה מרון היא חברה באגודתנו, אגודת אמני-ישראל. מובן שאיגוד כשלונו מייצג את כל חבריו בבעיות הקשורות לתנאי-עבודה ויחסי-עבודה. יכול להיות שמבחינה מעשית אין בדינו לפעול במיקרה זה, שבו חדלה הגברת מרון מעבודה בהצגת סוויני טוד, כי כבר היו דברים מעולם, שתיאטרון מצא לנכון להחליף שחקן בתפקידו. אלא שהגברת חנה מרון נהנה לכל הדרעות מהדמויות הכבירות של התיאטרון הישראלי בכל הזמנים, ולכן, אנו באיגוד שואלים בתמיחה: אם כארוים הפילו שלהבת, מה יהיה עם אלה שאינם ארוים, שלא לדבר על איובי-הקיר? יחס כה מחוספס, כה נטול-ריוש, כה חסר-דימוי, לגבי שיקנית כמו חנה מרון, מסמן דרך מסוכנת יותר לאלה שאינם במעמד כשלה. לא נותר לנו אלא למחות על כך."

כעבור שבועיים התקבלה כאיגוד התשובה הבאה:

"לכבוד אילי גורליצקי, אמ"י, תל-אביב, שלום רב, הנהדון: מכתבך מיום 13/5, בענין יחסי רגישות ודמיון.

יורי גורליצקי מטופש!

לאחר עיון קפדני במיכתבך לא מצאנו לך תיק מתאים יותר לגניזה מאשר זה המכיל את המיכתבים שלא ראויים לתשובה."

חתום: אורי עופר, שוב עבר שבוע, ואילי גורליצקי שיגר את המיכתב הבא:

"לכבוד מר אורי עופר, מנכ"ל התיאטרון הקאמרי, תל-אביב, שלום רב, הנהדון: מכתב תשובתך מיום 13/5, בענין יחס רגישות ודמיון.

לאחר עיון קפדני בתשובתך למיכתבי מיום 13/5, מצאנו לך תיק מתאים, והוא — תיק המיכתבים המטופשים, הנכונים והחפופים."

הווי אבנים לא אפליה

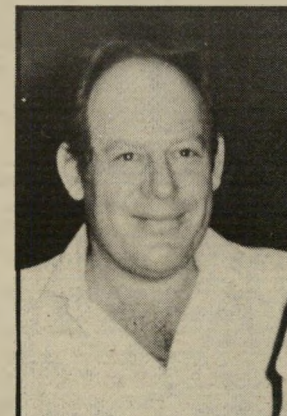
מהנדס תל-אביבי מנסה לשכנע את הוועד האולימפי הבינלאומי להכיר בכסופי הישראלי החדש: הטלת אבנים.

המהנדס רלף הלינגר מתייחס לכריזמותו בריצות רבה, אחרים מספרים בריחה במסיבת ערבי-שבת, נהנים מהחיוכים שהעלו על שפתיהם חברים ושוכחים את כל העניין.

המהנדס התל-אביבי אינו שוכח. הוא מייך מתיישב לחבר מיכתב. את כמות המיכתבים שהוא משגר מדי חודש לכל משרד ממשלתי ניתן למדוד במישקל. כמישרד ראש-המשלה, במישרד-החוץ ובמישרד הפנים יש כנודאי פקידים מיוחדים, שמתפקדים לקרוא את רעיונותיו — ולגלות בסוף שכל העניין בצחוק יסוד.

מחר יותר, גבוה יותר! האבנים המתעופפות בגדה, במאבק נגד הכיבוש, והאבנים המוטלות ליד שכונות החרדים בירושלים, במחאה על הפרת קדושת-השבת, העלו בראשו רעיון: את המרץ הרב המושקע כאבנים ניתן לתעל לכיוון חיובי, ספורטיבי. הנסיון שנרכש בישראל מתאים בהחלט לבסס עליו ענף ספורט חדש. ספורטאים ישראלים — משיטחי ישראל המורחבת — יוכלו לזכות במדליות רבות באולימפיאדה הבאה.

הלינגר לא התעצל, העלה את הרעיון על הכתב, ושיגר מיכתב רוהף לוועד האולימפי הבינלאומי. לפני שבוע הוא זכה בתשובה, מנהלת הוועד האולימפי, מוניק ברליו, שלחה לו מלוואן שבשווייץ את רשימת התנאים שעליהם חייב לענות כל ספורט חדש, כדי לזכות בהכרה

מנחם עזר, חנוף!

אולימפית. בראש המיכתב מופיע הסמל המפורסם של הוועד — חמש טבעות שלובות — והכמות הלטינית CITIUS, ALTIUS, FORTIUS (מהר יותר, גבוה יותר, חזק יותר).

המנהלת חדשה במשהו. הסבריו של המהנדס כי דווקא יהודים חרדים מצטיינים בזריקת אבנים, לא מצאו חן בעיניה. לכן ראתה צורך להזהיר, וציטטה את סעיף 3 של האמנה האולימפית: "במישחקים האולימפיים אסורה כל אפליה, נגד מדינה או פרט, על בסיס של גזע, דת או פוליטיקה."

האבן — לכנסת. בכך לא הסתיימה הבריחה. את כל התיכונות העניפה שלו שלח הלינגר השבוע לוועדת-הספורט של הכנסת. על עניין להקים קבוצה מעורבת של יהודים וערבים, של דתיים וחילוניים.

"חושבני", אומר הלינגר, "שהכרז (סליחה, האבן) נמצא עכשיו בידי ועדת-הספורט של הכנסת."

חמרורים

נולדה ♦ **בת לשבתאי טל,** הכתב בישראל של השבועון הגרמני שטרן. בבריכות אולטרה-סאונד שנערכו לאם בזמן ההריון, נאמר לה כי תלד בן, טל, שהוא כבר אב לבן אחד, טרה והזמין מקום לבית עוד לפני הלידה, על סמך המידע הרפואי המוקדם. אך כשהיה נוכח בזמן הלידה, התברר לו כי התינוק הוא בעצם תינוקת, ולתינוקת קוראים **על.**

מונה ♦ **כמפקד מישמר-הגבול בגדה המערבית** ("יהודה ושומרון") ניצב-מישנה **שמואל אדם.** הקצין הוא בן 38, נשוי ואב לשלושה ילדים. הוא יליד הארץ, שירת בצבא בחילה-גננות, התגייס למישמר-הגבול ב-1977. מאז 1981 שימש כמפקד מישמר-הגבול בירושלים. למד באוניברסיטת בר-אילן בחוג ליחסים בינלאומיים.

חגגה ♦ **ביום השני** השבוע את יום הולדתה ה-59 השחקנית **אורנה פורת.** נולדה בעיר קלן שבגרמניה, ובאה לארץ ב-1947. שיחקה תפקידים

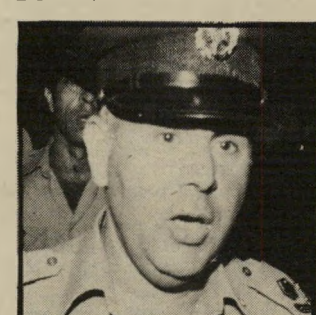

חוגגת סבירדור בוגרת. לווינסקי!

ראשיים רבים בתיאטרון הקאמרי והיתה כלת פרס ישראל לתיאטרון ב-1979. היא זיומת ומנהלת התיאטרון לילדים ולנוער.

חגגה ♦ **ביום השני** השבוע את יום הולדתה ה-54 **רעיה סבירדור,** אשתו של יושב-ראש-הכנסת **מנחם סבירדור.** נולדה בתל-אביב, בוגרת הגימנסיה הרצליה, בוגרת הסמינר למורים לווינסקי. חברת ויצו העולמית. היתה במשך שלוש שנים יו"ר האגודה למילחמה בסרטן בחיפה. לזוג סבירדור שני ילדים: בן דב ובת **ענת.**

חגגה ♦ **ביום השני** השבוע את יום הולדתה ה-58 העיתונאית **מיריה אברך.** אברך נולדה בעיר קיל בגרמניה ובאה לארץ ב-1934. היא בוגרת האקדמיה לסרטים וטלוויזיה בכרליו. במילחמת העולם השנייה שירתה בצבא הבריטי, אחריכך צה"ל. גרושה. פירסמה כמה ספרים, תסריטים

מאיש תורגמן אישור הוועדה

לסרטים באנגליה ובגרמניה. בעלת טור קבוע בצהרון ידיעות אחרונות. **אושפז** ♦ **לניתוח** מפקד מיש-טרות תל-אביב, ניצב **אברהם תורגמן.** אחרי שהתלונן על כאבים בחזה, נבדק תורגמן והרופאים המליצו על ניתוח. בשל שביתת-הרופאים היה צורך באישור מיוחד ועודת החריגים העליונה של ההסתדרות הרפואית. הניתוח אושר, ותורגמן יצא לחופשת-מחלה. את מקומו ממלא סגנו **תניצב שלמה חרין.**